

319 Já chtěl bych, Bože můj

transpozice -2

1. Já chtěl bych, Bo - že můj, mít srd - ce pl - né sí - ly, když sly - ším po - zvá -

ní, ať za te - bou se dám. Však bo - jím se, že hřích mi bu - de pří - liš

mi - lý a tou - hu po slá - vě že v so - bě ne - zdo - lám.

2. Dnes na to vzpomínám, jak často jsem už slíbil,
že chci ti věrný být, vždy ve službě tvé stát
a zabývat se tím, co se tvé vůli líbí.
Však všechny sliby své jsem zrušil mnohokrát.

3. Neumím vděčný být, když požehnání dáš mně,
když radost přichází a chvíle pokojné,
a zcela hluchý jsem, když napomínáš vážně,
když smutek dopustíš, znamení varovné.

4. Tak stále poznávám, jak slabý jsem a prázdný,
jak sice snahu mám hlas Boží vážně vzít,
však zcela stačí, když jen někdo pohrozí mi,
a znovu upadám, má slabost vítězí.

5. Jen tvoje moudrost ví, co k službě sílu dává,
co sobce promění a smutné potěší,
jen za tvé pomoci se zastanu vždy práva
a věrnost pravdě tvé nebude přítěží.

6. Tak jako prorokům a apoštolům kdysi
i mně dej moudrost svou a Ducha daruj sám,
ty, který v lásce své a v moci nezměrný jsi,
i ve mně bezmocném si vybuduj svůj chrám.

2. Dnes na to vzpo-mí-nám, jak čas-to jsem už slí - bil, že chci ti věr-ný

být, vždy ve služ-bě tvé stát a za-bý-vat se tím, co se tvé vů - li

lí - bí. Však všech-ny sli - by své jsem zru - šil mno-ho - krát.

3. Ne - u - mím vděč - ný být, když po - žeh - ná - ní dáš mně, když ra - dost při - chá -

zí a chví - le po - koj - né, a zce - la hlu - chý jsem, když na - po - mí - náš

váž - ně, když smu - tek do - pus - tíš, zna - me - ní va - rov - né.

4. Tak stá - le po - zná - vám, jak sla - bý jsem a prázd - ný, jak si - ce sna - hu

mám hlas Bo - ží váž - ně vzít, však zce - la sta - čí, když jen něk - do po - hro -

zí mi, a zno - vu u - pa - dám, má sla - bost ví - tě - zí.

5. Jen tvo - je moudrost ví, co k službě sí - lu dá - vá, co sob - ce pro - mě -

ní a smutné po - tě - ší, jen za tvé po - mo - ci se za - sta - nu vždy

prá - va a věr - nost prav - dě tvé ne - bu - de pří - tě - ží.

6. Tak ja - ko pro-ro - kům a a - po - što - lům kdy - si i mně dej moudrost

svou a Du-cha da-ruj sám, ty, kte-rý v lás-ce své a v mo-ci nezměr-

ný jsi, i ve mně bez-moc - ném si vy - bu - duj svůj chrám.